

Petr Hájek: Jdou nám po krku a po dětech. Za socíku krásné dětství, dnes s*x, násilí, lži a strach!

- CZ24 News | 4. září 2023

ČESKO: PETR HÁJEK v souvislosti se začátkem dalšího roku systematického ničení mladé české populace v brutální indoktrinační instituci zvané ironicky stále škola, vzpomene na jednu pušku

Možná to máte také: Na konci prázdnin vždycky zažívám lehce svíravý pocit, ač do školy (sám či „skrže“ své tři děti) už nějaký ten rok nechodím. A to školní docházka „za socíku“ byla proti té současné čajíček. V obou případech šlo sice o instituce určené především k indoktrinaci žactva a studentstva jedinou vládnoucí státní ideologií, ale v těch „předpřevratových“ se kromě toho ještě i učilo: čeština, matika, fyzika, biologie, zeměpis či dějepis byly základem. Vycházely z tradic „klasického“ předválečného školství, jehož mírou byly znalosti.

Jistěže kromě toho byla i občanská nauka a Pionýr. Ale také „hudebka“(!), pro kluky „dílny“, pro holky „rodinná výchova“. Prostě alespoň letmá příprava na praktický život. Obdobně na školách středních (včetně učebních oborů s maturitou či bez ní) a na vysokých, jichž nebyl nekonečný počet. To proto, že měřítkem bylo uplatnění: Nebylo nezaměstnaných, cikáni (vzhledem k pracovní povinnosti) nevytvářeli ghetta žijící z daní (sociálních dávek) těch, kteří pracovali. A nebyli imigranti (naopak se podařilo mnohé odsunout do jejich původní vlasti).

Pro dnešní mladé generace znějí takové (vlastně nedávné) vzpomínky podobně neskutečně, jako když nám otcové a babičky zpřítomňovali předválečný svět a jeho krize, o nichž na šumějících deskách zpívali Voskovec s Werichem („divná loď, když nemá vesla/divný v bouři klid/místo chleba žvýkáme hesla/divný blahobyť“). A doporučovali „čuchnout si k Evropě, která opět smrdí střelným prachem – jako tenkrát“ (myšleno před První světovou válkou). Neopakuje se to však tak docela.

Léto, zima, sport a (směšné) lásky

My jsme totiž ten střelný prach tolik necítili. Kdesi v neznámu se sice vznášela hrozba Bomby, jež na konci války v podobě obřího hříbu zničila Hirošimu a Nagasaki, ale ta, protože ji měl nejen Západ, ale i „tábor míru a socialismu“ současně bránila v jejím použití oběma (ač několikrát to bylo o fous).

Chodili jsme prostě tehdy ještě do škol, v nichž se vyučovalo. Ve volném čase jsme běhali po ulicích, v nichž až na občasné výjimky (potvrzující pravidlo) bylo bezpečno, takže rodiče se o nás nemuseli bát. Nehulili jsme marjánu, ale hráli jsme basket, fotbal, hokej – nejen na plátcích u škol, ale i v klubech (já třeba za Admiru Kobylisy), kde jsme – věřte, nevěřte – nic (tedy naši rodiče) neplatili. A to se nám věnovali skvělí (neplacení) trenéři, dostali jsme dresy, jezdili jsme na zápasy. Měli jsme to za samozřejmé.

V létě byla občas vedra („pětatřicet ve stínu“, jak o tom zpíval Josef Laufer), občas ničivá sucha (to v sedmačtyřicátém mělo i politický rozměr), občas záplavy. V zimě občas třesuté mrazy (a v nich pramenící báječné „uhelné“ prázdniny), občas Vánoce na blátě. Občas to působilo komplikace v plánovaném hospodářství. A tak soudruzi vědci přemýšleli, kterak „poručit větru, dešti“.

Brzy jsme pochopili, že je to jeden z nesmyslů („světového vědeckého názoru“) a tiše se tomu chechtali. Později už i hlasitě. Režim byl rok od roku, dekádu za dekádu unavenější – a spolu s ním i udavači a cenzoři. První lásky, letmé doteky a červenání. Pusa byl vrchol (za Husáka se to teprve začalo měnit). Prostě krásné dětství a mládí – zřejmě v dějinách výjimečné, což nás ale nemohlo napadnout.

Převraty a zvraty

Dozvěděli jsme se to, až když po převratu parlament přijal zákon o zločinné podstatě „reálného socialismu“. Proč ne, občas v něm byli lidé stíháni a vězněni za politické názory. A po „sametové revoluci 1948“, když byl ještě čerstvý, bral lidem majetky i peníze (měnová reforma), inscenoval politické procesy (většinou, ale ne jen) s komunisty – a mnohé i popravil.

Ostatně dělo se to i na druhé straně v „táboře svobody a demokracie“ (americký mccarthismus). Studená válka vypukla naplno – ale ne na dlouho. Děti se to zas až tak moc netýkalo. Se školou jsme maximálně povinně chodili na sovětské válečné filmy. A když jsme si (často) hráli na vojáky, každý chtěl být Rus, a nikdo Němec. Kdepak indoktrinace!

Po převratu 1989 to chvíli vypadalo, že půjde o něco jiného. Západ se otevřel – žel oběma směry. Cestovat (pro ty, kdo na to měli) bylo možné bez doložek a dolarových „příslibů“. V opačném směru však k nám vtrhly sex, drogy, násilí – a imperiální zájmy. Premiér Pithart prodal Němcům rychle mladoboleslavskou Škodovku. Premiéru Klausovi se Havlisté posmívali, že chce pro nás jakousi „českou cestu“ (banky prodal až „socialista“ Zeman).

Co však nejhorší: Rychle, daleko rychleji, než jsme stačili zaznamenat, se proměnily i školy: od základních po vysoké. Těch se vyrojilo jako (jedovatých) hub po dešti. V důsledku toho dramaticky klesla jejich úroveň. Kde by se také náhle vzali skvělí profesori? A hlavně: Co studovat? A tak se vymýšlely nové obory, které dnes dominují. Disertačky na témata jako třeba Problémy menstruace v lesbickém manželství dominují. Přesto uplatnění absolventů není tak nemožné, jak by se zdálo. Neziskovky placené z našich daní a ze zahraničních sorosovských nadací či z Bruselu jich spolykají!

Sex, násilí, lži a (klimatický) strach

To nejpodstatnější však probíhá – jako v každé totalitě s jedinou povolenou ideologií – na školách základních a středních, respektive už i mateřských (výjimky opět potvrzují pravidlo). Hlavním tématem je sex. Především ten deviantní. Sto padesát pohlaví. Vždyť přece muž a žena jsou jen „sociální konstrukt“, nikoli přírodní danost.

V sousedním Německu již v mateřinkách zavádějí zvláštní „třídy“, kde si malé děti mají „zkoušet“ svou sexualitu, masturbaci a vše ostatní, co „pod vedením zkušených pedagogů“ může znejistit jejich pohlavní identitu. Neziskovky vtrhly do základních škol se stejnou „náboženskou pravdou“ takzvané liberální ideologie. Žádná deviace už není dost špatná. Overtonova okna otevřena dokořán. Brzy dojde k legalizaci pedofilie.

Drogy jsou už pro děti normál (proto také jsou ve vládě Piráti – kromě všeho ostatního). Brněnská primátorka (a valná část poslanců „liberálních“ stran na všech stupních) jde příkladem. Média k tomu s žertovně povytaženým obočím chápavě mručí. Policie to ani jako trestný čin nevyšetřuje. Patříme přece na Západ.

Nejdůležitější je proto výuka v klimatické lži. Ta je všudypřítomná. Od ní se vše odvíjí. Především likvidace energetiky, průmyslu a zemědělství. To se mají děti naučit, jako když bičem mrská. Aby

věděly, že za rozmáhající se chudobu a brzy také (námi za zločinného socialistického režimu nepoznaný) hlad, může lidská práce (a Putin). Poručíme větru dešti se již nesmějí. Mají to za dogma, o němž se nepochybuje. A učí se něco jiného: ošklivit si vlast a národ – mít neustále strach.

Nemoci a válka: Modlitba číslo jedna

Je to úspěšné vyučování. Čeština a matika jsou v takto pojatém „vzdělávání“ nepodstatné. Ve fyzice ministerstvo škrtá, aby nebyla pro žáky příliš náročná. Dějepis je lež obrácená na hlavu. Není třeba cokoli nosit v hlavě, „umělá inteligence“ (která ve skutečnosti není a nikdy nebude, jde jen o další iluzi) to přece zvládne mnohem rychleji a pohodlněji. Tedy alespoň do chvíle, než celý ten chatrný a snadno zničitelný „elektronický svět“ nezmizí. Pak z těchto progresivně liberálně „vyškolených“ sexualizovaných bezpohlavních „obyvatel“ budou rázem analfabeti.

Ideální materiál pro „zlatou miliardu otroků“, k níž veřejnost směřuje „vyspělé zdravotnictví“. Chybí v něm sice takové samozřejmosti jako antibiotika a další základní léky (pro něž si současná medicína vyrobila pacienty), ale nejen zubaři jsou „podpultovka“.

My jsme museli se školou – zdarma – na pravidelné zubní prohlídky, a kupodivu tehdy bylo zubařů dost, ačkoli dnes je jich ještě více (na vcelku stejný počet obyvatel) – ale přesto je jich málo, a bez ohledu na povinné „zdravotní pojištění“ k nim „bez peněz nelez“. Ostatně peníze (hotovost) nám také brzy seberou. Tahle „měnová reforma“ se bude jmenovat „elektronická“, a protože pokrok nezastavíš, bude její součástí nejvyspělejší fízlovský režim, jaký svět poznal.

Ostatně s největší pravděpodobností již brzy přijde „na trh“ další vynikající výrobek „zdravotnických laboratoří vyspělého Západu“: Další – tentokrát údajně daleko smrtelnější – pandemie, roušky, lockdowny a vládní násilí. Už na ni vyrábějí vakcínu jménem X. Jakože bude „na všechno“. Protože vše, co je na všechno, je z definice na nic.

Těšíš se do školy, holčičkoklukunebocokolionoho?

K tomu je ale nutná také cenzura je jako řemen. A s tím související politické procesy za „nesprávné názory“ rovněž. A k dokonalé inscenaci pak už zbývá jen další nezbytná kulisa zmaru a zničení: válka. Zatím – „na rozjezd a vyvolání válečných emocí – opět jen „studená“. Rozdíl je v tom, že tentokrát za vše nemohou imperialisté ze Západu, ale ti z Východu. Ruský prezident Putin, jmenovitě.

Ono totiž k žádnému „pádu komunismu“ nedošlo. Pouze se – víceméně na ose někdejší „Železné opony“ překulil z Východu na Západ. Východ se osvobodil, Západ skvěle a úspěšně dotváří někdejší sotva načrtnutou totalitu k dokonalosti pravé tyrannie.

To ale děti nesmějí vědět. Musí si myslet, že takové to bylo, co je (jejich) svět světem. A ony si to myslet budou. Tak jako jsme si to mysleli my, než jsme začali brát rozum. Ale i pak, po „probuzení“ pro nás byl svět rodičů a prarodičů vlastně jen mýtus. O to se postarala především – škola. A to ta tehdejší byla proti současné „ideologické nalejvárně“ fakt jen slabý čajíček.

Televize zítra zase přinesou roztomilé reportáže s prvňáčky. Vyrazí za nimi bezpochyby i sovětský rozvědčík ve službách NATO, prezident PePa 107. Prosím, inteligence vskutku chabá – a kam to dotáhl právě proto, že jediné, co umí, je poslouchat rozkazy (hrátky s podpisem-nepodpisem další krádeže důchodů jsou jen připravená scénka „jako“)! Vezměte si příklad, děti!

A reportéři se nepochybně nějaké(ho) pěkné(ho) holčičkoklukunebocokolionoho zeptají: Těšíš se do školy? A to něco (protože je to připraveno), které si zatím myslí, že je holčička nebo kluk, s ještě

nezničeným neopakovatelným dětským úsměvem přisvědčí.

Na konci prázdnin od dětství prožívám vždycky lehce svíravý pocit.

Dnes se změnil v docela nelehkou noční můru. Vždycky si při tom vzpomenu na závěr (jinak nikterak zajímavého) dramatu Matka od Karla Čapka. Hlavní hrdinka se v něm dozvídá, že válečníci zločinci zaútočili na děti. „Děti? Malé děti?“ opakuje nevěřicně.

A přestože má již posledního syna, kterého zatím do války neodvedli, strhne patetickým gestem ze stěny pušku, a podá mu ji:

„Jdi!“

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)